

Woudsymfonieën uit een kruiwaggen

Leeuwarden Courant
20 aug 20

MIRANDA TEN WOLDE

Een groep wandelaars trekt op zondagochtend door het Drents-Friese Wold. Twee kunstenaars spelen onderweg met de geluiden uit de natuur.

Het is nog best een opgave, een wandeling over de mulle zandpaden van het Drents-Friese Wold bij meer dan 30 graden Celsius. Maar de bossymfonieën die ter plekke uit twee kruiwagens worden getoverd, doen de hitte bijna vergeten.

'Shiin', zo is het muzikale project van kunstenaars Dennis van Tilburg en Sytze Pruiksmā van het Drentse locatietheatergezelschap PeerGrouP gedoopt. Het is Japans voor absolute stilte, iets wat je in de natuur niet tegenkomt. In deze voorstelling, in de vorm van een wandeling, wordt de ervaring van de geluiden van het landschap juist versterkt.

De twee muzikanten trekken zondagochtend door het Drents-Friese Wold bij Appelscha, met een groep van zo'n twintig toehoorders achter zich aan. Beide mannen duwen een kruiwagen voor zich uit met daarop een complete geluidsinstallatie in een houten kist. Regelmatig

Een paar fietsers passeren de muzikale kruiwagens van Sytze Pruiksmā (links) en Dennis van Tilburg. FOTO LC/JAN DE VRIES

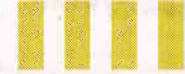
staan ze stil om te luisteren en ter plekke een compositie te improviseren met de geluiden om zich heen.

Het tsjilpen van de vogels, de

ruisende wind, de voetstappen in het zand, ze worden allemaal opgenomen door Van Tilburg en herhaald afgespeeld, soms harder, soms zachter. Pruiksmā, zelf

fervent vogelkenner, maakt daar zijn eigen natuurgeluiden doorheen. Hij bespeelt met een strijktok metalen kommetjes, terwijl hij door een fluitje levensechte

vogelgeluiden weet op te roepen. Echte melodieën zijn het niet, maar de verstilde klanken uit de kruiwagens vormen een samen-

Twee schapen mekkeren vrolijk terug

luiden. Het is net alsof je door een magisch woud wandelt.

Zo af en toe kan de natuur zo grappig zijn. Als de muzikanten naast een weiland geparkeerd staan, bootst Van Tilburg dieren geluiden na met een klein doosje met koeien erop. Hij houdt het zo zijn kop en weer overeind, het klinkt meer als blaten dan als koeien.

Dat vinden twee schapen die op de weide staan te grazen kennelijk ook, want zij mekkeren tussentijdens vrolijk terug wanneer Van Tilburg het geluid opnieuw speelt. Het ontlokt zelfs de muilkorven aan de kanten een grijns.

Maar niet ieder dier is van geluidskunst gediend. Vier passende ruiters hebben moeite met de paarden in bedwang te houden met al die mensen langs de kant. „Er zit ergens een piepertje in”, roept een vrouw op haar paard en verschrikt. „Kan die uit?”

Geduldig zetten Pruiksmā en Van Tilburg hun boxen op stilte na de dieren gepasseerd zijn, maar intussen blijven ze improviseren. Honderd meter verderop klinkt het nog steeds de paardenhoeven van de geluidswagens. „Er zit ergens een piepertje in...”

De woorden versterven in het landschap.